

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1428/2563

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 134/1, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 227/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 8, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 92, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 51, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ซึ่งให้การด้วยความสมัครใจและตามความสัตย์จริง โดยไม่มีเหตุจูงใจทั้งมีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนและลงลายมือชื่อไว้ แม้ทนายความที่เข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 เป็นคนละคนก็ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้สงสัยว่าไม่มีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วย เพราะ ป.วิ.อ. มาตรา 134/1 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 กำหนดให้พนักงานสอบสวนจัดหาทนายความให้ผู้ต้องหาเท่านั้น กรณีการสอบสวนผู้ต้องหาหลายคนจึงไม่จำเป็นต้องมีทนายความคนเดียวกันเข้าร่วมฟังการสอบสวน คำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงรับฟังได้ แม้คำให้การชั้นสอบสวนจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 เป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน แต่คำขัดทอดนั้นมีได้เป็นเรื่องปิดความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 3 แต่ผู้เดียว คงเป็นการแจ้งเรื่องราวถึงเหตุการณ์ที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ได้ประสบมาจากการกระทำความผิดของตนยิ่งกว่าเป็นการปรักปรำกลั่นแกล้งจำเลยที่ 3 ทั้งไม่มีกฎหมายห้ามมิให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 โดยจะรับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ต่อเมื่อมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 เมื่อพยานพฤติเหตุแวดล้อมในคดีรับฟังประกอบคำขัดทอดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แล้ว ทำให้คำขัดทอดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ประกอบไปด้วยเหตุผลและรับฟังเป็นความจริงได้ ย่อมเป็นพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือในการพิสูจน์ความจริง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 3, 8 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 58, 83, 91, 92 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง เพิ่มโทษจำเลยที่ 2 ตามกฎหมาย และบวกโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3674/2558 ของศาลจังหวัดพัทธยาเข้ากับโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ในคดีนี้ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้การรับสารภาพ และจำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 3 ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์

ขอให้พวกโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) (ที่แก้ไขใหม่), 66 วรรคสาม พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 8 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทฐานสมคบโดยตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกันและฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย แต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ประหารชีวิตจำเลยทั้งสี่ สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 เมื่อวางโทษประหารชีวิตแล้วไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยที่ 2 ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 และไม่อาจบวกโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3674/2558 ของศาลจังหวัดพัทธยาเข้ากับโทษในคดีได้ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) คงจำคุกคนละตลอดชีวิต รับเมทแอมเฟตามีนของกลาง ค่าขออื่นให้ยก จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษายืน จำเลยที่ 3 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 21 นาฬิกา จำเลยที่ 4 ขับรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก มีจำเลยที่ 1 นั่งโดยสารไปด้วย และจำเลยที่ 3 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ที่ยืมมาจากนางจรรยา มีจำเลยที่ 2 นั่งโดยสารไปด้วย เดินทางจากจังหวัดชลบุรีไปจังหวัดเชียงราย โดยจำเลยที่ 4 ขับรถตามรถของจำเลยที่ 3 ไป เมื่อถึงจังหวัดเชียงราย จำเลยทั้งสี่ไปพักที่รีสอร์ทแห่งหนึ่ง ต่อมาวันที่ 20 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 20 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ตามรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก ที่จำเลยที่ 3 เป็นผู้ขับ และจำเลยที่ 2 และที่ 4 นั่งโดยสารไปด้วย เพื่อเดินทางกลับจังหวัดชลบุรี ครั้นเวลา 23 นาฬิกา จำเลยที่ 3 ขับรถถึงด่านตรวจท่าก้อ อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นรถคันดังกล่าวไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย แล้วจำเลยที่ 3 ขับรถย้อนกลับเส้นทางเดิม ต่อมาเวลา 23.25 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถคันดังกล่าวไปพักค้างคืนที่บ้านสรวยรีสอร์ท วันที่ 21 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 5 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ไปพบจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ที่สถานีบริการน้ำมัน ปตท. ในเขตอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ แล้วจำเลยที่ 1 ขับรถตามรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก ไป ต่อมาเวลาประมาณ 10.30 นาฬิกา จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก มีจำเลยที่ 3 และที่ 4 นั่งโดยสาร ถึงด่านดงยาง อำเภอวังชิ้น จังหวัดแพร่ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวก ขอตรวจค้นจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 และรถยนต์แต่ไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย เมื่อตรวจปัสสาวะของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 พบว่ามีสารเสพติดในปัสสาวะของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ส่วนจำเลยที่ 3 ไม่พบสารเสพติด หลังจากนั้นร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวก ยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ไว้ตรวจสอบ ครั้นเวลาประมาณ 11 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส มาถึงด่านดงยาง จำเลยที่ 1 มีท่าทางพิรุธ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวกจึงขอตรวจค้นตัวจำเลยที่ 1 พบโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง การตรวจสอบโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวพบว่าการโทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 2 จึงขอตรวจค้นรถ การตรวจค้นรถพบเมทแอมเฟตามีน 68 มัด มัดละ 2,000 เม็ด รวม 137,800 เม็ด น้ำหนักสุทธิ 12,688.240 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 2,934.230 กรัม ซุกซ่อนอยู่ใต้เบาะนั่งด้านหลังและ

กระโปรงท้ายรถ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวกจึงจับกุมจำเลยทั้งสี่ คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ว่า จำเลยที่ 3 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยาน เห็นว่าจำเลยที่ 3 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แต่โจทก์มีคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ซึ่งจำเลยที่ 1 และที่ 2 เบิกความรับว่าให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนจริง ส่วนจำเลยที่ 4 ไม่ได้นำสืบโต้แย้งเกี่ยวกับคำให้การชั้นสอบสวน เชื่อว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจและตามความสัตย์จริง โดยไม่มีเหตุจูงใจที่จำเลยที่ 2 จะให้การดังกล่าวหรือร้อยตำรวจโท ธรรมนูญ พนักงานสอบสวน จะทำบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ขึ้นเพื่อรับผลประโยชน์ทางคดีแต่อย่างใด ทั้งตามบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ดังกล่าวมีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนและลงลายมือชื่อไว้ด้วย แม้ทนายความที่เข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 เป็นคนละคนกันก็ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้สงสัยว่าไม่มีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ด้วย เพราะประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/1 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 กำหนดให้พนักงานสอบสวนจัดหาทนายความให้ผู้ต้องหาเท่านั้น กรณีการสอบสวนผู้ต้องหาหลายคนจึงไม่จำเป็นต้องมีทนายความคนเดียวกันเข้าร่วมฟังการสอบสวน นอกจากนี้การที่จำเลยที่ 1 ไม่ได้ให้การถึงพฤติการณ์ของจำเลยที่ 3 ที่ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ชนเมทแอมเฟตามีนของกลาง ก็มีข้อขัดแย้งกับคำให้การของจำเลยที่ 4 เพราะตามบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 4 แสดงให้เห็นได้ว่าจำเลยที่ 1 และที่ 4 ต่างให้การตามข้อเท็จจริงที่ตนรู้เห็นเท่านั้น ดังนี้ คำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงรับฟังได้ แม้คำให้การดังกล่าวเป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน แต่คำขัดทอดนั้นมิได้เป็นเรื่องปิดความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 3 แต่ผู้เดียว คงเป็นการแจ้งเรื่องราวถึงเหตุการณ์ที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ได้ประสบมาจากการกระทำความผิดของตนยิ่งกว่าเป็นการปกปิดปกปิดกันแก่จำเลยที่ 3 ทั้งไม่มีกฎหมายห้ามมิให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 โดยจะรับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ต่อเมื่อมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอันมาสนับสนุนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 ซึ่งนอกจากข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นยุติข้างต้นแล้ว จำเลยที่ 1 ให้การว่า จำเลยที่ 3 เป็นคนแจ้งเส้นทางและเป็นคนควบคุมการเดินทางในการขนเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยที่ 2 ให้การว่า ก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 3 จ้างจำเลยที่ 2 เป็นเงิน 200,000 บาท ให้ชนเมทแอมเฟตามีนจากจังหวัดเชียงรายมาส่งที่จังหวัดชลบุรี โดยจำเลยที่ 2 ทำหน้าที่นำทาง จำเลยที่ 2 ตกลง จำเลยที่ 3 เป็นคนแจ้งเส้นทางและเป็นคนควบคุมการเดินทางในการขนเมทแอมเฟตามีน และจำเลยที่ 4 ให้การว่า จำเลยที่ 3 และที่ 2 มาพูดกับจำเลยที่ 4 ว่าจ้างให้ชนเมทแอมเฟตามีนที่ชุกซ่อนไว้ในรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส สีขาว โดยว่าจ้างจำเลยที่ 1 ในราคา 100,000 บาท และว่าจ้างจำเลยที่ 4 ในราคา 50,000 บาท จำเลยที่ 4 ตกลง จำเลยที่ 3 เป็นคนแจ้งเส้นทางและเป็นคนควบคุมการเดินทางในการขนเมทแอมเฟตามีน เมื่อจำเลยทั้งสี่เดินทางไปจังหวัดเชียงรายด้วยกัน โดยจำเลยที่ 1 และที่ 4 เดินทางด้วยรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก ส่วนจำเลยที่ 2 และที่ 3 เดินทางด้วยรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ขับตามกันไป แล้วพักค้างคืนที่รีสอร์ทแห่งเดียวกัน หลังจากนั้นจำเลยทั้งสี่เดินทางกลับจังหวัดชลบุรี โดยจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ตามรถยนต์

ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวิก ที่จำเลยที่ 2 หรือที่ 3 เป็นผู้ขับ มีจำเลยที่ 4 นั่งโดยสารไปด้วย การที่จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ที่จำเลยที่ 3 ขอยืมมาจากนางจรรยาภรณ์จังหวัดชลบุรีโดยลำพัง ถือเป็นการผิดปกตวิสัย ขัดแย้งกับที่จำเลยที่ 1 เดินทางมากับจำเลยที่ 4 ด้วยรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวิก แต่กลับสอดคล้องกับคำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 4 ที่ว่า จำเลยที่ 4 ให้จำเลยที่ 1 ขับรถคันดังกล่าว กับจำเลยที่ 3 และที่ 2 มาพบกับจำเลยที่ 4 ว่าจ้างให้ชนเมทแอมเฟตามีนที่ซุกซ่อนไว้ในรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส สีขาว และโจทก์ยังมีพินดาร์วโจท พัสกร เบิกความว่า พยานเป็นผู้ตรวจสอบข้อมูลการใช้ โทรศัพท์ของโทรศัพท์เคลื่อนที่ 8 เครื่อง ที่ยึดมาจากจำเลยทั้งสี่ ปรากฏว่ามีการโทรศัพท์เข้าและออกของหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวเชื่อมโยงกัน โดยจำเลยที่ 1 และที่ 2 โทรศัพท์ติดต่อกัน จำเลยที่ 1 และที่ 2 โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 3 การติดต่อที่มีความถี่กันมากคือในช่วงวันที่ 20 ถึง 21 มกราคม 2559 กับร้อยตำรวจโท ญัฐพล เบิกความว่า ตามผังการวิเคราะห์การใช้โทรศัพท์ เริ่มต้นจากวันที่ 18 มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 2 และที่ 4 วันที่ 19 มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 2 และที่ 4 จำเลยที่ 3 และที่ 2 จำเลยที่ 2 และที่ 4 กับจำเลยที่ 4 และที่ 1 วันที่ 20 มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 วันที่ 21 มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 กับจำเลยที่ 4 และที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ที่ว่า ระหว่างขับรถได้มีการติดต่อกับจำเลยที่ 1 ตลอดเพื่อบอกเส้นทาง แม้โจทก์นำสืบไม่ได้ว่าในวันที่ 20 และ 21 มกราคม 2559 จำเลยทั้งสี่โทรศัพท์ติดต่อพูดคุยเรื่องอะไรกันก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ 1 ขับรถตามรถที่จำเลยที่ 2 หรือที่ 3 ขับเพื่อกลับจังหวัดชลบุรีแล้ว ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ต้องโทรศัพท์ติดต่อกันหลายครั้ง เชื่อว่าเป็นการโทรศัพท์ติดต่อกันเพื่อบอกเส้นทางเดินทางหลีกเลี่ยงด่านตรวจของเจ้าพนักงานตำรวจ ส่วนที่จำเลยที่ 3 ซึ่งไม่ได้เป็นผู้โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 1 แต่เมื่อจำเลยที่ 3 นั่งอยู่ในรถยนต์คันเดียวกับจำเลยที่ 2 และที่ 4 แล้ว เชื่อว่าจำเลยที่ 3 ต้องรู้เห็นว่าจำเลยที่ 2 และที่ 4 โทรศัพท์พูดคุยเรื่องอะไรกับจำเลยที่ 1 พยานพฤติเหตุแวดล้อมดังกล่าวเมื่อรับฟังประกอบคำชดทอของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แล้ว คำชดทอของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงประกอบไปด้วยเหตุผลและรับฟังเป็นความจริงได้ จึงเป็นพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือในการพิสูจน์ความจริง พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบรับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยที่ 3 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 3 ไม่มีผลเปลี่ยนแปลงคำพิพากษานี้ จึงไม่จำต้องวินิจฉัยอีก ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน อุบัตยฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1428/2563 พนักงานอัยการจังหวัดแพร่ โจทก์นาย ศ. กับพวกจำเลย ป.วิ.อ. ม. 134/1 วรรคหนึ่ง, ม. 227/1 วรรคหนึ่ง พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 ม. 3 คำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ซึ่งให้การด้วยความสมัครใจและตามความสัตย์จริง โดยไม่มีเหตุจูงใจทั้งมีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนและลงลายมือชื่อไว้ แม้ทนายความที่เข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 เป็นคนละคนก็ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้สงสัยว่าไม่มีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วย เพราะ ป.วิ.อ. มาตรา 134/1 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 กำหนดให้พนักงานสอบสวนจัดหาทนายความให้ผู้ต้องหาเท่านั้น กรณีการสอบสวนผู้ต้องหาหลายคนจึงไม่จำเป็นต้องมีทนายความคนเดียวกันเข้าร่วมฟังการสอบสวน คำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงรับฟังได้ แม้คำให้การชั้นสอบสวนจำเลยที่

1 ที่ 2 และที่ 4 เป็นคำชั้ดทอดของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน แต่คำชั้ดทอดนั้นมิได้เป็นเรื่องปิดความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 3 แต่ผู้เดียว คงเป็นการแจ้งเรื่องราวถึงเหตุการณ์ที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ได้ประสบมาจากการกระทำความผิดของตนยิ่งกว่าเป็นการปรักปรำกลั่นแกล้งจำเลยที่ 3 ทั้งไม่มีกฎหมายห้ามมิให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 โดยจะรับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ต่อเมื่อมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 เมื่อพยานพฤติเหตุแวดล้อมในคดีรับฟังประกอบคำชั้ดทอดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แล้ว ทำให้คำชั้ดทอดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ประกอบไปด้วยเหตุผลและรับฟังเป็นความจริงได้ ย่อมเป็นพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือในการพิสูจน์ความจริง โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติอาญาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 3, 8 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 58, 83, 91, 92 ระเบียบแพตามีนของกลาง เพิ่มโทษจำเลยที่ 2 ตามกฎหมาย และบวกโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3674/2558 ของศาลจังหวัดพัทธยาเข้ากับโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ในคดีนี้ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้การรับสารภาพ และจำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 3 ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาญาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) (ที่แก้ไขใหม่), 66 วรรคสาม พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 8 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ฐานสมคบโดยตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกันและฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย แต่ละบทมิโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ประหารชีวิตจำเลยทั้งสี่ สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 เมื่อวางโทษประหารชีวิตแล้วไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยที่ 2 ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 และไม่อาจบวกโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3674/2558 ของศาลจังหวัดพัทธยาเข้ากับโทษในคดีได้ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) คงจำคุกคนละตลอดชีวิต ระเบียบแพตามีนของกลาง คำขออื่นให้ยก จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีอาญาเสพติดพิพากษายืน จำเลยที่ 3 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 21 นาฬิกา จำเลยที่ 4 ขับรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก มีจำเลยที่ 1 นั่งโดยสารไปด้วย และจำเลยที่ 3 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ที่ยืมมาจากนางจรรยา มีจำเลยที่ 2 นั่งโดยสารไปด้วย เดินทางจากจังหวัดชลบุรีไปจังหวัดเชียงราย โดยจำเลยที่ 4 ขับรถตามรถของจำเลยที่ 3 ไป เมื่อถึงจังหวัดเชียงราย จำเลยทั้งสี่ไปพักที่รีสอร์ทแห่งหนึ่ง ต่อมาวันที่ 20 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 20 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ตามรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก ที่จำเลยที่ 3 เป็นผู้ขับ และจำเลยที่ 2 และที่ 4 นั่งโดยสารไปด้วย เพื่อเดินทางกลับ

จังหวัดชลบุรี ครั้นเวลา 23 นาฬิกา จำเลยที่ 3 ขับรถถึงด้านตรวจท่าก้อ อำเภอแม่สรวย จังหวัด เชียงราย เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นรถคันดังกล่าวไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย แล้วจำเลยที่ 3 ขับรถย้อนกลับเส้นทางเดิม ต่อมาเวลา 23.25 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถคันดังกล่าวไปพักค้างคืนที่ บ้านสรวยรีสอร์ท วันที่ 21 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 5 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อ โตโยต้า รุ่นวียอส ไปพบจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ที่สถานีบริการน้ำมัน ปตท. ในเขตอำเภอสารภี จังหวัด เชียงใหม่ แล้วจำเลยที่ 1 ขับรถตามรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก ไป ต่อมาเวลาประมาณ 10.30 นาฬิกา จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก มีจำเลยที่ 3 และที่ 4 นั่งโดยสาร ถึงด่านดงยาง อำเภอวังชิ้น จังหวัดแพร่ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวก ขอตรวจค้นจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 และรถยนต์ แต่ไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย เมื่อตรวจปัสสาวะของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 พบว่ามีสารเสพติดใน ปัสสาวะของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ส่วนจำเลยที่ 3 ไม่พบสารเสพติด หลังจากนั้นร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวก ยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ไว้ตรวจสอบ ครั้นเวลาประมาณ 11 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส มาถึงด่านดงยาง จำเลยที่ 1 มีท่าทางพิรุธ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวกจึงขอตรวจค้นตัวจำเลยที่ 1 พบโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง การ ตรวจสอบโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวพบว่าการโทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 2 จึงขอตรวจค้นรถ การตรวจค้นรถพบเมทแอมเฟตามีน 68 มัด มัดละ 2,000 เม็ด รวม 137,800 เม็ด น้ำหนักสุทธิ 12,688.240 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 2,934.230 กรัม ซุกซ่อนอยู่ใต้เบาะนั่งด้านหลังและ กระโปรงท้ายรถ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวกจึงจับกุมจำเลยทั้งสี่ คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ว่า จำเลยที่ 3 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยาน รู้เห็นว่าจำเลยที่ 3 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แต่โจทก์มีคำให้การชั้นสอบสวน ของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ซึ่งจำเลยที่ 1 และที่ 2 เบิกความรับว่าให้การรับสารภาพในชั้น สอบสวนจริง ส่วนจำเลยที่ 4 ไม่ได้นำสืบโต้แย้งเกี่ยวกับคำให้การชั้นสอบสวน เชื่อว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจและตามความสัตย์จริง โดยไม่มี เหตุจูงใจที่จำเลยที่ 2 จะให้การดังกล่าวหรือร้อยตำรวจโท อนุรักษ์ พนักงานสอบสวน จะทำบันทึก คำให้การของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ขึ้นเพื่อรับผลประโยชน์ทางคดีแต่อย่างใด ทั้งตามบันทึก คำให้การของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ดังกล่าวมีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนและ ลงลายมือชื่อไว้ด้วย แม้ทนายความที่เข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 เป็น คนละคนกันก็ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้สงสัยว่าไม่มีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ด้วย เพราะประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/1 วรรคหนึ่ง ประกอบ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 กำหนดให้พนักงานสอบสวนจัดหา ทนายความให้ผู้ต้องหาเท่านั้น กรณีการสอบสวนผู้ต้องหาหลายคนจึงไม่จำเป็นต้องมีทนายความ คนเดียวกันเข้าร่วมฟังการสอบสวน นอกจากนี้การที่จำเลยที่ 1 ไม่ได้ให้การถึงพฤติการณ์ของ จำเลยที่ 3 ที่ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ขนเมทแอมเฟตามีนของกลาง ก็มีข้อแตกต่างกับคำให้การของ จำเลยที่ 4 เพราะตามบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 4 แสดงให้เห็นได้ว่าจำเลยที่ 1 และที่ 4 ต่างให้การตามข้อเท็จจริงที่ตนรู้เห็นเท่านั้น ดังนี้ คำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงรับฟังได้ แม้คำให้การดังกล่าวเป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน แต่ คำขัดทอดนั้นมิได้เป็นเรื่องปิดความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 3 แต่ผู้เดียว คงเป็นการแจ้งเรื่องราวถึงเหตุการณ์ที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ได้ประสบมาจากการ

กระทำความผิดของตนยิ่งกว่าเป็นการปรักปรำกลั่นแกล้งจำเลยที่ 3 ทั้งไม่มีกฎหมายห้ามมิให้รับฟัง
ลงโทษจำเลยที่ 3 โดยจะรับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ต่อเมื่อมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์
พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด
พ.ศ.2550 มาตรา 3 ซึ่งนอกจากข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นยุติข้างต้นแล้ว จำเลยที่ 1 ให้การว่า
จำเลยที่ 3 เป็นคนแฉ่งเส้นทางและเป็นคนควบคุมการเดินทางในการขนเมทแอมเฟตามีนของกลาง
จำเลยที่ 2 ให้การว่า ก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 3 จำเลยที่ 2 เป็นเงิน 200,000 บาท ให้ขนเมท
แอมเฟตามีนจากจังหวัดเชียงรายมาส่งที่จังหวัดชลบุรี โดยจำเลยที่ 2 ทำหน้าที่นำทาง จำเลยที่ 2
ตกลง จำเลยที่ 3 เป็นคนแฉ่งเส้นทางและเป็นคนควบคุมการเดินทางในการขนเมทแอมเฟตามีน
และจำเลยที่ 4 ให้การว่า จำเลยที่ 3 และที่ 2 มาพบกับจำเลยที่ 4 ว่าจ้างให้ขนเมทแอมเฟตามีนที่
ซุกซ่อนไว้ในรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส สีขาว โดยว่าจ้างจำเลยที่ 1 ในราคา 100,000 บาท และ
ว่าจ้างจำเลยที่ 4 ในราคา 50,000 บาท จำเลยที่ 4 ตกลง จำเลยที่ 3 เป็นคนแฉ่งเส้นทางและเป็นคน
ควบคุมการเดินทางในการขนเมทแอมเฟตามีน เมื่อจำเลยทั้งสี่เดินทางไปจังหวัดเชียงรายด้วยกัน
โดยจำเลยที่ 1 และที่ 4 เดินทางด้วยรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีว릭 ส่วนจำเลยที่ 2 และที่ 3 เดินทาง
ด้วยรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ขับตามกันไป แล้วพักค้างคืนที่รีสอร์ทแห่งเดียวกัน หลังจากนั้น
จำเลยทั้งสี่เดินทางกลับจังหวัดชลบุรี โดยจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ตามรถยนต์
ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีว릭 ที่จำเลยที่ 2 หรือที่ 3 เป็นผู้ขับ มีจำเลยที่ 4 นั่งโดยสารไปด้วย การที่จำเลยที่ 1
ขับรถยนต์ที่จำเลยที่ 3 ขอยืมมาจากนางจรรยาภรณ์จังหวัดชลบุรีโดยลำพัง ถือเป็นการปิดกั้น
ขัดแย้งกับที่จำเลยที่ 1 เดินทางมากับจำเลยที่ 4 ด้วยรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีว릭 แต่กลับสอดคล้อง
กับคำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 4 ที่ว่า จำเลยที่ 4 ให้จำเลยที่ 1 ขับรถคันดังกล่าว กับจำเลยที่ 3
และที่ 2 มาพบกับจำเลยที่ 4 ว่าจ้างให้ขนเมทแอมเฟตามีนที่ซุกซ่อนไว้ในรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า
รุ่นวียอส สีขาว และโจทก์ยังมีพยานตำรวจโท พัสกร เบิกความว่า พยานเป็นผู้ตรวจสอบข้อมูลการใช้
โทรศัพท์ของโทรศัพท์เคลื่อนที่ 8 เครื่อง ที่ยึดมาจากจำเลยทั้งสี่ ปรากฏว่ามีการโทรศัพท์เข้าและ
ออกของหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวเชื่อมโยงกัน โดยจำเลยที่ 1 และที่ 2 โทรศัพท์
ติดต่อกัน จำเลยที่ 1 และที่ 2 โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 3
การติดต่อกันที่มีความถี่กันมากคือในช่วงวันที่ 20 ถึง 21 มกราคม 2559 กับร้อยตำรวจโท ฐิษฐพล
เบิกความว่า ตามผังการวิเคราะห์การใช้โทรศัพท์ เริ่มต้นจากวันที่ 18 มกราคม 2559 มีการ
โทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 2 และที่ 4 วันที่ 19 มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกัน
ระหว่างจำเลยที่ 2 และที่ 4 จำเลยที่ 3 และที่ 2 จำเลยที่ 2 และที่ 4 กับจำเลยที่ 4 และที่ 1 วันที่ 20
มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 วันที่ 21 มกราคม 2559 มีการ
โทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 กับจำเลยที่ 4 และที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การชั้น
สอบสวนของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ที่ว่า ระหว่างขับรถได้มีการติดต่อกับจำเลยที่ 1 ตลอดเพื่อบอก
เส้นทาง แม้โจทก์นำสืบไม่ได้ว่าในวันที่ 20 และ 21 มกราคม 2559 จำเลยทั้งสี่โทรศัพท์ติดต่อ
พูดคุยเรื่องอะไรกันก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ 1 ขับรถตามรถที่จำเลยที่ 2 หรือที่ 3 ขับเพื่อกลับจังหวัด
ชลบุรีแล้ว ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ต้องโทรศัพท์ติดต่อกันหลายครั้ง เชื่อว่า
เป็นการโทรศัพท์ติดต่อกันเพื่อบอกเส้นทางเดินทางหลีกเลี่ยงด่านตรวจของเจ้าพนักงานตำรวจ
ส่วนที่จำเลยที่ 3 ซึ่งไม่ได้เป็นผู้โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 1 แต่เมื่อจำเลยที่ 3 นั่งอยู่ในรถยนต์คัน
เดียวกับจำเลยที่ 2 และที่ 4 แล้ว เชื่อว่าจำเลยที่ 3 ต้องรู้เห็นว่าจำเลยที่ 2 และที่ 4 โทรศัพท์พูดคุย

เรื่องอะไรกับจำเลยที่ 1 พยานพฤติเหตุแวดล้อมดังกล่าวเมื่อรับฟังประกอบคำชี้แจงของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แล้ว คำชี้แจงของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงประกอบไปด้วยเหตุผลและรับฟัง เป็นความจริงได้ จึงเป็นพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือในการพิสูจน์ความจริง พยานหลักฐานโจทก์ที่ นำสืบรับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยที่ 3 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ส่วน ฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 3 ไม่มีผลเปลี่ยนแปลงคำพิพากษานี้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอีก ที่ศาลอุทธรณ์ พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน (เทพ อิงคสิทธิ์- ชาติชาย โฆษิตวัฒนฤกษ์-พิสุทธิ์ ศรีจักร)ศาลจังหวัดแพร่ - นายสัญญา ศรีวิญญูศาลอุทธรณ์ - นายมานัส เหลืองประเสริฐแหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกา อ.2985/2562หมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุคำพิพากษา: โจทก์ ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 3, 8 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 58, 83, 91, 92 ริมเมท แอมเฟตามีนของกลาง เพิ่มโทษจำเลยที่ 2 ตามกฎหมาย และบวกโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ใน คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3674/2558 ของศาลจังหวัดพญาเข้ากับโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ในคดีนี้ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้การรับสารภาพ และจำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดี ที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 3 ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ ขอให้บวกโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) (ที่แก้ไขใหม่), 66 วรรคสาม พระราชบัญญัติมาตรการในการ ปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 8 วรรคสอง ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อ กฎหมายหลายบท ฐานสมคบโดยตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกันและฐาน ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย แต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐาน ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ประหารชีวิตจำเลยทั้งสี่ สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 เมื่อวางโทษประหารชีวิตแล้วไม่อาจเพิ่มโทษ จำเลยที่ 2 ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 และไม่อาจบวกโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ที่รอการ ลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3674/2558 ของศาลจังหวัดพญาเข้ากับโทษในคดีได้ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) คงจำคุก คนละตลอดชีวิต ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง คำขออื่นให้ยก จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ แผนกคดียาเสพติดพิพากษายืน จำเลยที่ 3 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีกาฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 21 นาฬิกา จำเลยที่ 4 ขับรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก มีจำเลยที่ 1 นั่งโดยสารไป ด้วย และจำเลยที่ 3 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ที่ยืมมาจากนางจรรยา มีจำเลยที่ 2 นั่ง โดยสารไปด้วย เดินทางจากจังหวัดชลบุรีไปจังหวัดเชียงราย โดยจำเลยที่ 4 ขับรถตามรถของ จำเลยที่ 3 ไป เมื่อถึงจังหวัดเชียงราย จำเลยทั้งสี่ไปพักที่รีสอร์ทแห่งหนึ่ง ต่อมาวันที่ 20 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 20 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ตามรถยนต์ยี่ห้อ ฮอนด้า รุ่นซีวีก ที่จำเลยที่ 3 เป็นผู้ขับ และจำเลยที่ 2 และที่ 4 นั่งโดยสารไปด้วย เพื่อเดินทางกลับ

จังหวัดชลบุรี ครั้นเวลา 23 นาฬิกา จำเลยที่ 3 ขับรถถึงด้านตรวจท่าก้อ อำเภอแม่สรวย จังหวัด เชียงราย เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นรถคันดังกล่าวไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย แล้วจำเลยที่ 3 ขับรถย้อนกลับเส้นทางเดิม ต่อมาเวลา 23.25 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถคันดังกล่าวไปพักค้างคืนที่ บ้านสรวยรีสอร์ท วันที่ 21 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 5 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อ โตโยต้า รุ่นวียอส ไปพบจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ที่สถานีบริการน้ำมัน ปตท. ในเขตอำเภอสารภี จังหวัด เชียงใหม่ แล้วจำเลยที่ 1 ขับรถตามรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก ไป ต่อมาเวลาประมาณ 10.30 นาฬิกา จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก มีจำเลยที่ 3 และที่ 4 นั่งโดยสาร ถึงด่านดงยาง อำเภอวังชิ้น จังหวัดแพร่ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวก ขอตรวจค้นจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 และรถยนต์ แต่ไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย เมื่อตรวจปัสสาวะของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 พบว่ามีสารเสพติดใน ปัสสาวะของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ส่วนจำเลยที่ 3 ไม่พบสารเสพติด หลังจากนั้นร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวก ยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ไว้ตรวจสอบ ครั้นเวลาประมาณ 11 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส มาถึงด่านดงยาง จำเลยที่ 1 มีท่าทางพิรุธ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวกจึงขอตรวจค้นตัวจำเลยที่ 1 พบโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง การ ตรวจสอบโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวพบว่าการโทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 2 จึงขอตรวจค้นรถ การตรวจค้นรถพบเมทแอมเฟตามีน 68 มัด มัดละ 2,000 เม็ด รวม 137,800 เม็ด น้ำหนักสุทธิ 12,688.240 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 2,934.230 กรัม ซุกซ่อนอยู่ใต้เบาะนั่งด้านหลังและ กระโปรงท้ายรถ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวกจึงจับกุมจำเลยทั้งสี่ คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ว่า จำเลยที่ 3 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยาน รู้เห็นว่าจำเลยที่ 3 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แต่โจทก์มีคำให้การชั้นสอบสวน ของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ซึ่งจำเลยที่ 1 และที่ 2 เบิกความรับว่าให้การรับสารภาพในชั้น สอบสวนจริง ส่วนจำเลยที่ 4 ไม่ได้นำสืบโต้แย้งเกี่ยวกับคำให้การชั้นสอบสวน เชื่อว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจและตามความสัจจริง โดยไม่มี เหตุจูงใจที่จำเลยที่ 2 จะให้การดังกล่าวหรือร้อยตำรวจโท ญัฐพล พนักงานสอบสวน จะทำบันทึก คำให้การของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ขึ้นเพื่อรับผลประโยชน์ทางคดีแต่อย่างใด ทั้งตามบันทึก คำให้การของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ดังกล่าวมีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนและ ลงลายมือชื่อไว้ด้วย แม้ทนายความที่เข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 เป็น คนละคนกันก็ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้สงสัยว่าไม่มีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ด้วย เพราะประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/1 วรรคหนึ่ง ประกอบ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 กำหนดให้พนักงานสอบสวนจัดหา ทนายความให้ผู้ต้องหาเท่านั้น กรณีการสอบสวนผู้ต้องหาหลายคนจึงไม่จำเป็นต้องมีทนายความ คนเดียวกันเข้าร่วมฟังการสอบสวน นอกจากนี้การที่จำเลยที่ 1 ไม่ได้ให้การถึงพฤติการณ์ของ จำเลยที่ 3 ที่ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ขนเมทแอมเฟตามีนของกลาง ก็มีข้อแตกต่างกับคำให้การของ จำเลยที่ 4 เพราะตามบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 4 แสดงให้เห็นได้ว่าจำเลยที่ 1 และที่ 4 ต่างให้การตามข้อเท็จจริงที่ตนรู้เห็นเท่านั้น ดังนี้ คำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงรับฟังได้ แม้คำให้การดังกล่าวเป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน แต่ คำขัดทอดนั้นมิได้เป็นเรื่องปิดความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 3 แต่ผู้เดียว คงเป็นการแจ้งเรื่องราวถึงเหตุการณ์ที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ได้ประสบมาจากการ

กระทำความผิดของตนยิ่งกว่าเป็นการปรักปรำกลั่นแกล้งจำเลยที่ 3 ทั้งไม่มีกฎหมายห้ามมิให้รับฟัง
ลงโทษจำเลยที่ 3 โดยจะรับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ต่อเมื่อมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์
พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความอาญา มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด
พ.ศ.2550 มาตรา 3 ซึ่งนอกจากข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นยุติข้างต้นแล้ว จำเลยที่ 1 ให้การว่า
จำเลยที่ 3 เป็นคนแฉ่งเส้นทางและเป็นคนควบคุมการเดินทางในการขนเมทแอมเฟตามีนของกลาง
จำเลยที่ 2 ให้การว่า ก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 3 จ้างจำเลยที่ 2 เป็นเงิน 200,000 บาท ให้ขนเมท
แอมเฟตามีนจากจังหวัดเชียงรายมาส่งที่จังหวัดชลบุรี โดยจำเลยที่ 2 ทำหน้าที่นำทาง จำเลยที่ 2
ตกลง จำเลยที่ 3 เป็นคนแฉ่งเส้นทางและเป็นคนควบคุมการเดินทางในการขนเมทแอมเฟตามีน
และจำเลยที่ 4 ให้การว่า จำเลยที่ 3 และที่ 2 มาพบกับจำเลยที่ 4 ว่าจ้างให้ขนเมทแอมเฟตามีนที่
ซุกซ่อนไว้ในรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส สีขาว โดยว่าจ้างจำเลยที่ 1 ในราคา 100,000 บาท และ
ว่าจ้างจำเลยที่ 4 ในราคา 50,000 บาท จำเลยที่ 4 ตกลง จำเลยที่ 3 เป็นคนแฉ่งเส้นทางและเป็นคน
ควบคุมการเดินทางในการขนเมทแอมเฟตามีน เมื่อจำเลยทั้งสี่เดินทางไปจังหวัดเชียงรายด้วยกัน
โดยจำเลยที่ 1 และที่ 4 เดินทางด้วยรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีว릭 ส่วนจำเลยที่ 2 และที่ 3 เดินทาง
ด้วยรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ขับตามกันไป แล้วพักค้างคืนที่รีสอร์ทแห่งเดียวกัน หลังจากนั้น
จำเลยทั้งสี่เดินทางกลับจังหวัดชลบุรี โดยจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ตามรถยนต์
ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีว릭 ที่จำเลยที่ 2 หรือที่ 3 เป็นผู้ขับ มีจำเลยที่ 4 นั่งโดยสารไปด้วย การที่จำเลยที่ 1
ขับรถยนต์ที่จำเลยที่ 3 ขอยืมมาจากนางจรรยาภรณ์จังหวัดชลบุรีโดยลำพัง ถือเป็นการปิดกั้น
ขัดแย้งกับที่จำเลยที่ 1 เดินทางมากับจำเลยที่ 4 ด้วยรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีว릭 แต่กลับสอดคล้อง
กับคำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 4 ที่ว่า จำเลยที่ 4 ให้จำเลยที่ 1 ขับรถคันดังกล่าว กับจำเลยที่ 3
และที่ 2 มาพบกับจำเลยที่ 4 ว่าจ้างให้ขนเมทแอมเฟตามีนที่ซุกซ่อนไว้ในรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า
รุ่นวียอส สีขาว และโจทก์ยังมีพยานตำรวจโท พัสกร เบิกความว่า พยานเป็นผู้ตรวจสอบข้อมูลการใช้
โทรศัพท์ของโทรศัพท์เคลื่อนที่ 8 เครื่อง ที่ยึดมาจากจำเลยทั้งสี่ ปรากฏว่ามีการโทรศัพท์เข้าและ
ออกของหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวเชื่อมโยงกัน โดยจำเลยที่ 1 และที่ 2 โทรศัพท์
ติดต่อกัน จำเลยที่ 1 และที่ 2 โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 3
การติดต่อกันที่มีความถี่กันมากคือในช่วงวันที่ 20 ถึง 21 มกราคม 2559 กับร้อยตำรวจโท ฐิษฐพล
เบิกความว่า ตามผังการวิเคราะห์การใช้โทรศัพท์ เริ่มต้นจากวันที่ 18 มกราคม 2559 มีการ
โทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 2 และที่ 4 วันที่ 19 มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกัน
ระหว่างจำเลยที่ 2 และที่ 4 จำเลยที่ 3 และที่ 2 จำเลยที่ 2 และที่ 4 กับจำเลยที่ 4 และที่ 1 วันที่ 20
มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 วันที่ 21 มกราคม 2559 มีการ
โทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 กับจำเลยที่ 4 และที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การชั้น
สอบสวนของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ที่ว่า ระหว่างขับรถได้มีการติดต่อกับจำเลยที่ 1 ตลอดเพื่อบอก
เส้นทาง แม้โจทก์นำสืบไม่ได้ว่าในวันที่ 20 และ 21 มกราคม 2559 จำเลยทั้งสี่โทรศัพท์ติดต่อ
พูดคุยเรื่องอะไรกันก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ 1 ขับรถตามรถที่จำเลยที่ 2 หรือที่ 3 ขับเพื่อกลับจังหวัด
ชลบุรีแล้ว ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ต้องโทรศัพท์ติดต่อกันหลายครั้ง เชื่อว่า
เป็นการโทรศัพท์ติดต่อกันเพื่อบอกเส้นทางเดินทางหลีกเลี่ยงด่านตรวจของเจ้าพนักงานตำรวจ
ส่วนที่จำเลยที่ 3 ซึ่งไม่ได้เป็นผู้โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 1 แต่เมื่อจำเลยที่ 3 นั่งอยู่ในรถยนต์คัน
เดียวกับจำเลยที่ 2 และที่ 4 แล้ว เชื่อว่าจำเลยที่ 3 ต้องรู้เห็นว่าจำเลยที่ 2 และที่ 4 โทรศัพท์พูดคุย

เรื่องอะไรกับจำเลยที่ 1 พยานพฤติเหตุแวดล้อมดังกล่าวเมื่อรับฟังประกอบคำชี้ขาดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แล้ว คำชี้ขาดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงประกอบไปด้วยเหตุผลและรับฟัง เป็นความจริงได้ จึงเป็นพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือในการพิสูจน์ความจริง พยานหลักฐานโจทก์ที่ นำสืบรับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยที่ 3 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ส่วน ฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 3 ไม่มีผลเปลี่ยนแปลงคำพิพากษานี้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยอีก ที่ศาลอุทธรณ์ พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน อุบัตยฎีกา ตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1428/2563 พนักงานอัยการจังหวัดแพร่ โจทก์นาย ศ. กับพวกจำเลย ป.วิ.อ. ม. 134/1 วรรคหนึ่ง, ม. 227/1 วรรคหนึ่ง พ.ร.บ.วิธี พิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 ม. 3 คำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ซึ่งให้การด้วยความสมัครใจและตามความสัตย์จริง โดยไม่มีเหตุจูงใจทั้งมีทนายความเข้าร่วมฟัง การสอบสวนและลงลายมือชื่อไว้ แม้ทนายความที่เข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 เป็นคนละคนก็ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้สงสัยว่าไม่มีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วย เพราะ ป.วิ.อ. มาตรา 134/1 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 กำหนดให้พนักงานสอบสวนจัดหาทนายความให้ผู้ต้องหาเท่านั้น กรณีการสอบสวน ผู้ต้องหาหลายคนจึงไม่จำเป็นต้องมีทนายความคนเดียวกันเข้าร่วมฟังการสอบสวน คำให้การ รับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงรับฟังได้ แม้คำให้การชั้นสอบสวนจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 เป็นคำชี้ขาดของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน แต่คำชี้ขาดนั้นมีได้เป็นเรื่องปิด ความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 3 แต่ผู้เดียว คงเป็นการแจ้ง เรื่องราวถึงเหตุการณ์ที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ได้ประสบมาจากการกระทำความผิดของตนยิ่งกว่า เป็นการปรักปรำกลั่นแกล้งจำเลยที่ 3 ทั้งไม่มีกฎหมายห้ามมิให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 โดยจะ รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ต่อเมื่อมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมี พยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.วิธี พิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 เมื่อพยานพฤติเหตุแวดล้อมในคดีรับฟังประกอบคำ ชี้ขาดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แล้ว ทำให้คำชี้ขาดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ประกอบไป ด้วยเหตุผลและรับฟังเป็นความจริงได้ ย่อมเป็นพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือในการพิสูจน์ความจริง โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 3, 8 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 58, 83, 91, 92 ระเบียบ เอมเฟตามีนของกลาง เพิ่มโทษจำเลยที่ 2 ตามกฎหมาย และบวกโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้ใน คดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3674/2558 ของศาลจังหวัดพัตยาเข้ากับโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ในคดีนี้ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้การรับสารภาพ และจำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดี ที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ จำเลยที่ 3 ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ ขอให้บวกโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสี่มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) (ที่แก้ไขใหม่), 66 วรรคสาม พระราชบัญญัติมาตรการในการ ปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 8 วรรคสอง ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสี่เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อ กฎหมายหลายบท ฐานสมคบโดยตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับ ยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกันและฐาน

ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย แต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ประหารชีวิตจำเลยทั้งสี่ สำหรับจำเลยที่ 2 และที่ 3 เมื่อวางโทษประหารชีวิตแล้วไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยที่ 2 ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 และไม่อาจบวกโทษจำคุกจำเลยที่ 3 ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3674/2558 ของศาลจังหวัดพญาเข้ากับโทษในคดีได้ จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้คนละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) คงจำคุกคนละตลอดชีวิต ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง คำขออื่นให้ยก จำเลยทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษายืน จำเลยที่ 3 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 21 นาฬิกา จำเลยที่ 4 ขับรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก มีจำเลยที่ 1 นั่งโดยสารไปด้วย และจำเลยที่ 3 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ที่ยืมมาจากนางจรรยา มีจำเลยที่ 2 นั่งโดยสารไปด้วย เดินทางจากจังหวัดชลบุรีไปจังหวัดเชียงราย โดยจำเลยที่ 4 ขับรถตามรถของจำเลยที่ 3 ไป เมื่อถึงจังหวัดเชียงราย จำเลยทั้งสี่ไปพักที่รีสอร์ทแห่งหนึ่ง ต่อมาวันที่ 20 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 20 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ตามรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก ที่จำเลยที่ 3 เป็นผู้ขับ และจำเลยที่ 2 และที่ 4 นั่งโดยสารไปด้วย เพื่อเดินทางกลับจังหวัดชลบุรี ครั้นเวลา 23 นาฬิกา จำเลยที่ 3 ขับรถถึงด่านตรวจท่าก้อ อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นรถคันดังกล่าวไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย แล้วจำเลยที่ 3 ขับรถย้อนกลับเส้นทางเดิม ต่อมาเวลา 23.25 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถคันดังกล่าวไปพักค้างคืนที่บ้านสรวยรีสอร์ท วันที่ 21 มกราคม 2559 เวลาประมาณ 5 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ไปพบจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ที่สถานีบริการน้ำมัน ปตท. ในเขตอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ แล้วจำเลยที่ 1 ขับรถตามรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก ไป ต่อมาเวลาประมาณ 10.30 นาฬิกา จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีวีก มีจำเลยที่ 3 และที่ 4 นั่งโดยสาร ถึงด่านดงยาง อำเภอวังชิ้น จังหวัดแพร่ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวก ขอตรวจค้นจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 และรถยนต์ แต่ไม่พบสิ่งของผิดกฎหมาย เมื่อตรวจปัสสาวะของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 พบว่ามีสารเสพติดในปัสสาวะของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ส่วนจำเลยที่ 3 ไม่พบสารเสพติด หลังจากนั้นร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวก ยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 2 ถึงที่ 4 ไว้ตรวจสอบ ครั้นเวลาประมาณ 11 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส มาถึงด่านดงยาง จำเลยที่ 1 มีท่าทางพิรุธ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวกจึงขอตรวจค้นตัวจำเลยที่ 1 พบโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง การตรวจสอบโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวพบว่ามีสารเสพติดติดต่อกับจำเลยที่ 2 จึงขอตรวจค้นรถ การตรวจค้นรถพบเมทแอมเฟตามีน 68 มัด มัดละ 2,000 เม็ด รวม 137,800 เม็ด น้ำหนักสุทธิ 12,688.240 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 2,934.230 กรัม ชุกซ่อนอยู่ใต้เบาะนั่งด้านหลังและกระโปรงท้ายรถ ร้อยตำรวจโท สุรัชชัย กับพวกจึงจับกุมจำเลยทั้งสี่ คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ว่าจำเลยที่ 3 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าจำเลยที่ 3 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แต่โจทก์มีคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ซึ่งจำเลยที่ 1 และที่ 2 เบิกความรับว่าให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนจริง ส่วนจำเลยที่ 4 ไม่ได้นำสืบโต้แย้งเกี่ยวกับคำให้การชั้นสอบสวน เชื่อว่าจำเลยที่ 1 ที่ 2

และที่ 4 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจและตามความจริง โดยไม่มีเหตุจูงใจที่จำเลยที่ 2 จะให้การดังกล่าวหรือร้อยตำรวจโท อนุรักษ์ พนักงานสอบสวน จะทำบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ขึ้นเพื่อรับผลประโยชน์ทางคดีแต่อย่างใด ทั้งตามบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ดังกล่าวมีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนและลงลายมือชื่อไว้ด้วย แม้ทนายความที่เข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 เป็นคนละคนกันก็ไม่ถึงกับเป็นเหตุให้สงสัยว่าไม่มีทนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ด้วย เพราะประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 134/1 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 กำหนดให้พนักงานสอบสวนจัดหาทนายความให้ผู้ต้องหาเท่านั้น กรณีการสอบสวนผู้ต้องหาหลายคนจึงไม่จำเป็นต้องมีทนายความคนเดียวเข้าร่วมฟังการสอบสวน นอกจากนี้การที่จำเลยที่ 1 ไม่ได้ให้การถึงพฤติการณ์ของจำเลยที่ 3 ที่ว่าจ้างจำเลยที่ 1 ให้ชนเมทแอมเฟตามีนของกลาง ก็มีข้อแตกต่างกับคำให้การของจำเลยที่ 4 เพราะตามบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 4 แสดงให้เห็นได้ว่าจำเลยที่ 1 และที่ 4 ต่างให้การตามข้อเท็จจริงที่ตนรู้เห็นเท่านั้น ดังนี้ คำให้การรับสารภาพชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงรับฟังได้ แม้คำให้การดังกล่าวเป็นคำซัดทอดของผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกัน แต่คำซัดทอดนั้นมิได้เป็นเรื่องปิดความผิดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 3 แต่ผู้เดียว คงเป็นการแจ้งเรื่องราวถึงเหตุการณ์ที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ได้ประสบมาจากการกระทำความผิดของตนยิ่งกว่าเป็นการปรักปรำกลั่นแกล้งจำเลยที่ 3 ทั้งไม่มีกฎหมายห้ามมิให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 โดยจะรับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ต่อเมื่อมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 3 ซึ่งนอกจากข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นยุติข้างต้นแล้ว จำเลยที่ 1 ให้การว่าจำเลยที่ 3 เป็นคนแจ้งเส้นทางและเป็นคนควบคุมการเดินทางในการชนเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยที่ 2 ให้การว่า ก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 3 จ้างจำเลยที่ 2 เป็นเงิน 200,000 บาท ให้ชนเมทแอมเฟตามีนจากจังหวัดเชียงรายมาส่งที่จังหวัดชลบุรี โดยจำเลยที่ 2 ทำหน้าที่นำทาง จำเลยที่ 2 ตกลง จำเลยที่ 3 เป็นคนแจ้งเส้นทางและเป็นคนควบคุมการเดินทางในการชนเมทแอมเฟตามีน และจำเลยที่ 4 ให้การว่า จำเลยที่ 3 และที่ 2 มาพบกับจำเลยที่ 4 ว่าจ้างให้ชนเมทแอมเฟตามีนที่ซุกซ่อนไว้ในรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส สีขาว โดยว่าจ้างจำเลยที่ 1 ในราคา 100,000 บาท และว่าจ้างจำเลยที่ 4 ในราคา 50,000 บาท จำเลยที่ 4 ตกลง จำเลยที่ 3 เป็นคนแจ้งเส้นทางและเป็นคนควบคุมการเดินทางในการชนเมทแอมเฟตามีน เมื่อจำเลยทั้งสี่เดินทางไปจังหวัดเชียงรายด้วยกัน โดยจำเลยที่ 1 และที่ 4 เดินทางด้วยรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีว릭 ส่วนจำเลยที่ 2 และที่ 3 เดินทางด้วยรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ขับตามกันไป แล้วพักค้างคืนที่รีสอร์ทแห่งเดียวกัน หลังจากนั้นจำเลยทั้งสี่เดินทางกลับจังหวัดชลบุรี โดยจำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส ตามรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีว릭 ที่จำเลยที่ 2 หรือที่ 3 เป็นผู้ขับ มีจำเลยที่ 4 นั่งโดยสารไปด้วย การที่จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ที่จำเลยที่ 3 ขอยืมมาจากนางจรรยาภรณ์กลับจังหวัดชลบุรีโดยลำพัง ถือเป็นการปิดกั้นตัวเสียขัดแย้งกับที่จำเลยที่ 1 เดินทางมากับจำเลยที่ 4 ด้วยรถยนต์ยี่ห้อฮอนด้า รุ่นซีว릭 แต่กลับสอดคล้องกับคำให้การของจำเลยที่ 1 และที่ 4 ที่ว่า จำเลยที่ 4 ให้จำเลยที่ 1 ขับรถคันดังกล่าว กับจำเลยที่ 3 และที่ 2 มาพบกับจำเลยที่ 4 ว่าจ้างให้ชนเมทแอมเฟตามีนที่ซุกซ่อนไว้ในรถยนต์ยี่ห้อโตโยต้า รุ่นวียอส สีขาว และโจทก์ยังมีพยานตำรวจโท พัสกร เบิกความว่า พยานเป็นผู้ตรวจสอบข้อมูลการใช้

โทรศัพท์ของโทรศัพท์เคลื่อนที่ 8 เครื่อง ที่ยึดมาจากจำเลยทั้งสี่ ปรากฏว่ามีการโทรศัพท์เข้าและออกของหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวเชื่อมโยงกัน โดยจำเลยที่ 1 และที่ 2 โทรศัพท์ติดต่อกัน จำเลยที่ 1 และที่ 2 โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 3 การติดต่อที่มีความถี่กันมากคือในช่วงวันที่ 20 ถึง 21 มกราคม 2559 กับร้อยตำรวจโท ฐิษฐพล เบิกความว่า ตามผังการวิเคราะห์การใช้โทรศัพท์ เริ่มต้นจากวันที่ 18 มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 2 และที่ 4 วันที่ 19 มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 2 และที่ 4 จำเลยที่ 3 และที่ 2 จำเลยที่ 2 และที่ 4 กับจำเลยที่ 4 และที่ 1 วันที่ 20 มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 วันที่ 21 มกราคม 2559 มีการโทรศัพท์ติดต่อกันระหว่างจำเลยที่ 1 และที่ 2 กับจำเลยที่ 4 และที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ที่ว่า ระหว่างขับรถได้มีการติดต่อกับจำเลยที่ 1 ตลอดเพื่อบอกเส้นทาง แม้โจทก์นำสืบไม่ได้ว่าในวันที่ 20 และ 21 มกราคม 2559 จำเลยทั้งสี่โทรศัพท์ติดต่อพูดคุยเรื่องอะไรกันก็ตาม แต่เมื่อจำเลยที่ 1 ขับรถตามรถที่จำเลยที่ 2 หรือที่ 3 ขับเพื่อกลับจังหวัดชลบุรีแล้ว ย่อมไม่มีเหตุผลใดที่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ต้องโทรศัพท์ติดต่อกันหลายครั้ง เชื่อว่าเป็นการโทรศัพท์ติดต่อกันเพื่อบอกเส้นทางเดินทางหลีกเลี่ยงด่านตรวจของเจ้าพนักงานตำรวจ ส่วนที่จำเลยที่ 3 ซึ่งไม่ได้เป็นผู้โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 1 แต่เมื่อจำเลยที่ 3 นั่งอยู่ในรถยนต์คันเดียวกับจำเลยที่ 2 และที่ 4 แล้ว เชื่อว่าจำเลยที่ 3 ต้องรู้เห็นว่าจำเลยที่ 2 และที่ 4 โทรศัพท์พูดคุยเรื่องอะไรกับจำเลยที่ 1 พยานพฤติเหตุแวดล้อมดังกล่าวเมื่อรับฟังประกอบคำขัดทอดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 แล้ว คำขัดทอดของจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 จึงประกอบไปด้วยเหตุผลและรับฟังเป็นความจริงได้ จึงเป็นพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือในการพิสูจน์ความจริง พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบรับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยที่ 3 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 3 ไม่มีผลเปลี่ยนแปลงคำพิพากษานี้ จึงไม่จำต้องวินิจฉัยอีก ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · ชาติชาย โฆษิตวัฒน์ฤกษ์ · พิสุทธิ ศรีขจร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1428/2563>